

EDITIE 4 DECEMBER 2022

SIRIUS

OPRECHT

RECHT

&

KUNST

COLOFON

De OpRecht is het verenigingsblad van Sirius,
studievereniging binnen het Utrecht Law College.

Heb je een opmerking naar aanleiding van deze voorjaarseditie
of heb je een idee voor een volgende OpRecht? Laat het weten
aan de redactie (oprecht@ulcsirius.nl).

Jaargang 17, 4de editie
4 december 2022

Hoofdredactie
Nienke van der Heijden

Redactie
Anna Damman, Renate Koopmans, Tessa Schijvens,
Emma Remans en Eliane van Keulen

Vormgeving
Emma Remans

Met speciale dank aan:
Rachel Pouwer

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste
zorg is besteed, aanvaarden de auteur(s), redacteur(s) en
Studievereniging Sirius geen aansprakelijkheid voor eventuele
fouten of onvolkomenheden, noch de gevolgen hiervan.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van Studievereniging Sirius.

INHOUD

4	VOORWOORD
7	IUS VAN VROEGER TOT VANDAAG: HET NEDERLANDSE
	AUTEURSRECHT
11	AUTEURSRECHT ACHTER DE SCHERMEN VAN HET TONEEL
13	DE ONRECHTVAARDIGE DOOD VAN EEN MARTELAAR
15	IN DE SCHOENEN VAN RACHEL POWER
19	CARRIÈRE IN MEDIALAND
21	GASTARTIKEL NADINE VAN DE SANDE
23	IN THE SPOTLIGHT: KUNSTROOF
27	CULTUUR EN MEDIA

VOORWOORD

Beste OpRechtlezer,

Kunst staat de afgelopen tijd enorm in de belangstelling. Waar kunst normaal als doel heeft mensen te raken en te ontroeren, wordt het op dit moment gebruikt om mensen op een andere manier aan het denken te zetten. Vorige maand gooide activisten namelijk tomatensoep tegen een schilderij van Van Gogh in Londen om aandacht te krijgen voor het groeiende klimaatprobleem.

Dat kunst een goed middel is om het klimaatprobleem aan de kaak te stellen, geloof ik wel. Vele kunstenaars namen dit probleem namelijk al als onderwerp. Maar of deze acties geschikt zijn, laat ik aan jullie zelf over.

Hoe dan ook; kunst heeft impact. In deze editie van de OpRecht laten we kunst van meerdere kanten zien. Het thema van deze editie is dan ook niet voor niets Recht & kunst. Omdat kunst enorm veelzijdig is, laten we verschillende onderwerpen binnen de kunst zien: we schrijven onder andere over media, theater en auteursrecht.

Zo schreef Anna een artikel over de auteursrechten op theatervoorstellingen. Tessa schreef een artikel over een heel ander aspect van kunst; de media. Specifieker gezegd; een carrière in de media. Tessa beschrijft hoe Ilse Rood haar carrière in de media vormgeeft en hoe kunst hierop van invloed is.

Ook schreef Tessa de rubriek Ius van vroeger tot vandaag over het Nederlandse auteursrecht. De rubriek In de schoenen van werd deze keer door Renate geschreven; hiervoor interviewde ze oud-siri Rachel Pouwer, werkzaam bij de NPO.

Emma en ik schreven samen de rubriek In the spotlight. Voor deze rubriek namen we een zaak onder de loep, helemaal in het thema van kunst, namelijk kunstroof.

Met de gehele commissie hebben we in het artikel Cultuur & media een hoop fantastische tips op een rij gezet, allemaal op het gebied van kunst.

Tot slot hebben we deze editie ook weer twee gastartikelen. Nadine schrijft, geheel aansluitend bij het begin van dit stuk, over de recente aandacht rondom kunst en milieuactivisten. Ook Marwan heeft een gastartikel geschreven. Zijn artikel gaat over de dood van Socrates en de gelaagde kunst die hierover gemaakt is.

Nu deze editie van de OpRecht bijna af is, komt ook de commissie voor ons ten einde. Wij hebben stuk voor stuk genoten van het schrijven van de artikelen en ik hoop dat jullie de OpRecht telkens met plezier hebben gelezen. Wellicht geven we jullie met deze editie nog inspiratie om je creatieve schoenen aan te trekken en zelf aan de slag te gaan!

Liefs,

Nienke van der Heijden

REDACTIE '22

Nienke van der Heijden - Tweedejaars
- Hoofdredacteur

Anna Damman - Tweedejaars -
Redacteur

Tessa Schijvens - Tweedejaars -
Redacteur

Renate Koopmans - Vierdejaars -
Redacteur

Emma Remans - Derdejaars -
Redacteur en Vormgeving

Eliane van Keulen - Derdejaars -
Bestuurscoördinator

A modern staircase with a metal handrail and a wall featuring large, colorful geometric panels in shades of red, green, blue, and yellow. The text is overlaid on a semi-transparent white box.

- *“ART”* -

‘the expression or application of human creative skill and imagination, typically in a visual form such as a painting or sculpture, producing works to be appreciated primarily for their beauty or emotional

IUS VAN VROEGER TOT VANDAAG: HET NEDERLANDSE AUTEURSRECHT

Door: Tessa Schijvens

Sinds de tweede helft van de 20e eeuw vindt er een snelle opkomst van de multimedia plaats. Zo werd op 29 oktober 1969 het eerste internetbericht ooit verzonden en nu, slechts 62 jaar later, is het internet niet meer weg te denken uit onze huidige samenleving. In januari van dit jaar telde het internet maar liefst 5,152,254,587 internetgebruikers. Deze opkomst gaat gepaard met een toename in de verspreiding van werken zoals video's, foto's, opnames, e-boeken en journalistiek werk. Op al deze zaken is het Nederlandse auteursrecht van toepassing. De Auteurswet is de wet die sinds 1912 dit auteursrecht in Nederland regelt, maar het auteursrecht bestaat al veel langer en het heeft al vele vormen gekend. In dit artikel zal ik je meenemen in de geschiedenis van het Nederlandse auteursrecht.

Kopijrecht

Tegenwoordig kennen wij in Nederland de Auteurswet, maar voordat deze in werking trad, bestond in Nederland het kopijrecht. Het kopijrecht is de voorloper van het auteursrecht en regelde het eigendomsrecht op geschriften. Het kopijrecht ontstond in Holland in het jaar 1766.

Na de afschaffing van het privilegie stelsel in 1766 publiceerde het gewest Holland een regeling waarin een eigendomsrecht op het gedrukte boek werd erkend. In tegenstelling tot wat men misschien zou verwachten, zijn het niet de auteurs, maar de uitgevers die dit eigendomsrecht konden genieten. Dit recht omvatte de bevoegdheid om als enige vertal-

ingen en samenvattingen van het geschrift te publiceren.

Op het moment dat de rechthebbende overleed, ging het recht niet teniet, maar ging het over op diens erfgenamen. Het kopijrecht was dus eeuwigdurend en kende geen verjaringstermijn. Pas in 1803 werd er een wet gepubliceerd die op nationaal niveau van kracht was en dus niet alleen binnen het gewest Holland. De Boekenwet 1803 was de eerste nationale regeling die beschermde tegen ongeoorloofde nadruk. De wet kende twaalf artikelen die het mogelijk maakten om ongeoorloofde nadruk te bestraffen en op grond waarvan benadeelden aanspraak konden maken op een schadevergoeding. Het verschil

tussen de regeling uit 1766 en de wet uit 1803 is dat bij de laatstgenoemde rekening werd gehouden met de mogelijkheid dat auteurs zelf hun geschrift hebben uitgegeven.

De eerste auteurswetten

Het kopijrecht was voornamelijk gericht op bescherming van de uitgever en niet zozeer van de auteur, maar met de auteurswet van 1817 werd ook de auteur beschermd. De invoering van deze wet leidde echter niet tot afschaffing van het kopijrecht; deze bleef naast de auteurswet bestaan. De Auteurswet was van toepassing op zowel letterwerken als kunstwerken en regelde het recht van kopij. Dit recht was uitsluitend bedoeld voor auteurs en hun rechtverkrijgenden. Anders dan bij de Boekenwet 1803 is het recht niet eeuwigdurend. De Auteurswet 1817 heeft in art. 3 een verjaringstermijn van 20 jaar na de dood van de auteur opgenomen.

De wet was echter niet perfect en er was veel onvrede over haar onduidelijkheden. Dit leidde ertoe dat er in 1828 door meerdere boekhandelaren een wetsontwerp met een memorie van toelichting aan de regering aanboden. De regering ging aan de slag met een nieuw ontwerp, maar door politieke onrust is dit ontwerp nooit gepubliceerd.

In 1860 werd er wederom een wetsontwerp opgesteld. Dit ontwerp werd in 1877 toegevoegd aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de Auteurswet 1881 leidde. Op 1 januari 1882 trad deze nieuwe auteurswet in werking; dit ging gepaard met een afschaffing van het kopijrecht uit 1803.

De Berner Conventie

Op 9 september 1886 tekenden 8 landen tijdens de Berner Conventie een multilateraal auteursrechtelijk verdrag dat als doel heeft de internationale bescherming van werken van letterkunde en kunst te verzekeren. Dit verdrag is vandaag de dag nog steeds van kracht en geldt ondertussen voor meer dan 180 staten.

Voor de Berner Conventie moest een auteur voor elk land waar hij het auteursrecht op zijn werk wilde verkrijgen de daar geldende formaliteiten volgen. De Conventie maakte het mogelijk dat auteurs vanaf nu alleen nog maar hoefden te kijken naar de formaliteiten uit het land van oorsprong om wereldwijd auteursrecht te verkrijgen. Sinds 1910 geldt er echter een verbod op formaliteiten, dit is te vinden in artikel 5 lid 2 van het verdrag. Dit betekent dat het ontstaan van het auteursrecht niet afhankelijk mag worden gesteld van een of meer formaliteiten. Door dit verbod verkrijgt de auteur nu dus automatisch het auteursrecht op het moment van ontstaan van het werk. In artikel 7 lid 1 van het verdrag is bepaald dat de beschermingsduur van werken minimaal 50 jaar na de dood van de auteur bedraagt. In veel landen is deze termijn echter een stuk langer.

De huidige auteurswet

In Nederland geldt tegenwoordig naast de Berner Conventie ook de Nederlandse Auteurswet uit 1912, de opvolger van de Auteurswet 1881.

Artikel 1 van de wet definieert wat wij tegenwoordig verstaan onder het auteursrecht:

“Het auteursrecht is het uitsluitend recht van den maker van een werk van letterkunde, wetenschap of kunst, of van diens rechtverkrijgenden, om dit openbaar te maken en te veelvoudigen, behoudens de beperkingen, bij de wet gesteld.” Het auteursrecht beschermt tegenwoordig dus de maker van een werk en niet meer de uitgever.

Daarnaast is in artikel 2 jo. 45o Aw bepaald dat het auteursrecht overgaat bij erfopvolging en dat het geheel of gedeeltelijk overdraagbaar is. Het auteursrecht vervalt echter wel na 70 jaar na het overlijden van de maker en het is dus niet meer eeuwigdurend zoals vroeger het geval was.

Bovendien staat in artikel 10 Aw een niet-limitatieve opsomming waarin men kan lezen wat er tegenwoordig binnen het bereik van de auteurswet valt. Dit varieert van boeken en tijdschriften tot filmwerken en aardrijkskundige kaarten, maar het auteursrecht omvat dus zeker niet meer alleen maar letterwerken.

Vergelijking

In Nederland hebben we al meerdere wetten gehad die trachtten om het auteursrecht te beschermen, maar de huidige wet toont geen enkele gelijkens meer met de allereerste. Tegenwoordig wordt aan de auteur een recht toegekend en niet meer aan de uitgever. Bovendien worden er vandaag de dag veel meer

werken beschermd dan alleen het gedrukte boek. Het auteursrecht heeft dus een enorme ontwikkeling doorgemaakt, maar dat is misschien maar goed ook. Het harde werk van auteurs en makers wordt na een eeuwenlange ontwikkeling eindelijk erkend en beschermd door het auteursrecht.

Bronnen

H.L. de Beaufort, *Het Auteursrecht in het Nederlandsche en internationale recht*, Utrecht: Den Boer 1909.

C. Schriks, ‘Niet om de auteur, maar om het gedrukte boek Uitgevers en hun kopijrecht’, *De boekenwereld 2006-2007*.

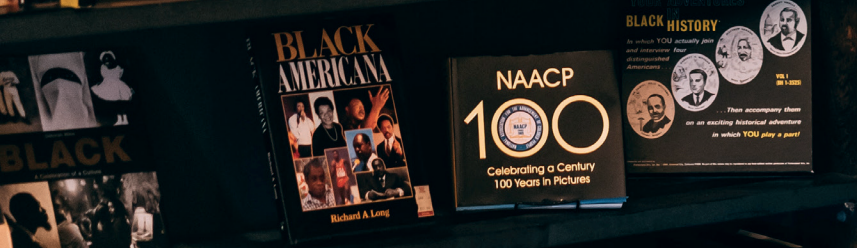
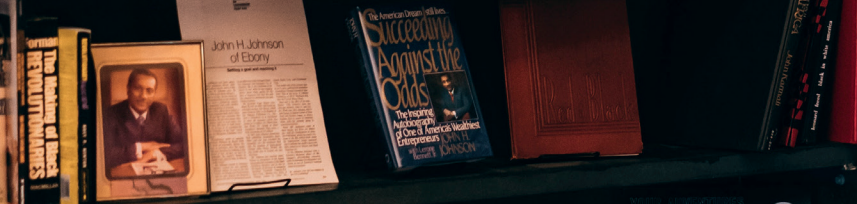
C. Schriks, *Het Kopijrecht in de 16e tot de 19e eeuw*, Zutphen: Walburg Pers/Kluwer Juridische Uitgevers 2004.

E. Dommering, ‘Lessen uit de geschiedenis van het auteursrecht’, *IVIR 2004*.

R.M. Verhoogt, *Kunst in reproductie. De reproductie van kunst in de negentiende eeuw en in het bijzonder van Ary Scheffer (1795-1858), Jozef Israëls (1824-1911) en Lourens Alma-Tadema (1836-1912)*ls, (diss. Amsterdam UVA), Amsterdam: in eigen beheer 2004.

‘Geschiedenis van het internet en social media’ blooise.nl.

‘Geschiedenis van het auteursrecht’, iusmentis.nl.

AUTEURSRECHT ACHTER DE SCHERMEN VAN HET TONEEL

Door: Anna Damman

Het licht in de zaal gaat uit, het doek gaat langzaam open en plots word je meegezogen in een andere wereld: de wereld van het toneel. Als bezoekers, die eens in de zoveel tijd naar het theater komen om te genieten van een voorstelling, zien we slechts wat zich op het podium afspeelt. We luisteren, we lachen, we zien en we klappen en zodra het doek weer sluit, gaan we weer naar huis. Maar wat gebeurt er allemaal achter de schermen? Welke rechten bevinden zich in de coulissen van het toneel?

Het schrijven van een script gebeurt vaak zonder enige garantie op een vergoeding ervoor en slechts een idee wordt niet juridisch beschermd. Het is daarom dat toneelschrijvers vergoed worden voor hun werk wanneer dit gebruikt wordt. Deze vergoeding wordt geregeld door het zogenaamde auteursrecht. Het auteursrecht is het uitsluitende recht van de auteur om zijn of haar werk openbaar te maken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat iedereen die een origineel werk creëert en een intellectuele inspanning levert, wordt beschouwd als auteur. Het auteursrecht is overal om ons heen te vinden. Er moet rekening mee worden gehouden in radioprogramma's, maar bijvoorbeeld ook wanneer je beelden plaatst op een website of gebruikt in je onderneming. Het auteursrecht is van toepassing op alle mogelijke kunstvormen, zo ook op toneel.

Maar hoe werkt dat auteursrecht dan precies? Het auteursrecht werkt tot 70 jaar na het overlijden van de auteur door. Daarna valt het desbetreffende werk onder het publieke domein. Er dient dan overigens nog wel rekening te worden gehouden met eventuele auteursrechten van onder andere vertalers en bewerkers van het stuk.

Van bepaalde werken in de kunst, denk aan films en muziek, wordt over de hele wereld gebruik gemaakt. Het auteursrecht hiervan controleren, lijkt daarom misschien moeilijk, maar hier is een handig systeem voor bedacht. Het is mogelijk om lid te worden van een auteursrechtenorganisatie die vervolgens voor jou je rechten beheert. Deze organisaties zijn over de hele wereld verspreid. Hierdoor kunnen vestigingen in verschillende landen met elkaar samenwerken om zo het auteursrecht van auteurs optimaal te kunnen waarborgen. Een voorbeeld van een grote Nederlandse auteursrechtenorganisatie is Buma/Stemra.

Specifiek in het theater houdt het auteursrecht met name in dat auteurs bepaalde eisen aan de opvoering van hun werk mogen stellen. Denk hierbij bijvoorbeeld aan eisen aan het decor, de locatie of de kostuums. Ook kan de schrijver van een toneelstuk voor een bepaalde periode exclusieve rechten aan een vereniging verlenen. Dit komt omdat een publieke uitvoering van een toneelstuk een intellectueel eigendom en een exploitatie van het auteursrecht van de schrijver is. De auteur heeft daarom tot op zekere hoogte zeggenschap over de uitvoering van het stuk. Bovendien moet degene die een toneelstuk ten uitvoer

wil brengen een vergoeding betalen in ruil voor het recht om het te mogen opvoeren. Deze vergoeding dient niet alleen betaald te worden voor de tekst van het stuk, maar bijvoorbeeld ook voor eventuele muziek die in het stuk gebruikt wordt.

De hoogte van de kosten die aan een bepaald auteursrecht gebonden zitten, is geheel afhankelijk van het werk. Zo is het bijvoorbeeld zo dat hoe populairder een liedje is, hoe meer de auteur ervoor krijgt. In het theater werkt het ook zo. De kostprijs van de auteursrechten hangt onder andere af van het aantal bezoekers per voorstelling en de lengte van het stuk.

En wat gebeurt er dan als deze auteursrechten geschonden worden? In principe ligt een groot deel van de verantwoordelijkheid om genoeg informatie te hebben over of een stuk wel of niet opgevoerd mag worden bij de theatermaker zelf. Hij of zij moet er voor zorgen dat alles juridisch in orde is en de auteur de

juiste vergoeding krijgt voor zijn werk en akkoord gaat met de gang van zaken rondom de voorstelling. Mocht de theatermaker toch één of meerdere auteursrechten schenden, dan volgt er een boete en kan het zelfs zo zijn dat de voorstelling niet door mag gaan. Deze sancties beogen een zo goed mogelijke waarborging van de auteursrechten die van toepassing zijn op theatervoorstellingen.

Dankzij het auteursrecht kunnen wij ongestoord en onbezorgd wegzakken in een rode, zachte stoel en genieten van - in mijn opinie - één van de mooiste kunstvormen die er is: theater.

DE ONRECHTVAARDIGE DOOD VAN EEN MARTELAAR

Met dank aan Eduard Jannis de Reu en Marit Adriaanse

Door: Marwan El Khattabi

Jacques-Louis David

Als kunsthistorici denken aan kunst en de Franse Revolutie, dan is Jacques-Louis David de grootste schilder die men kan bedenken. De Franse Revolutie mondde uiteindelijk uit in de opperheerschappij van Napoleon. David werd de Eerste Schilder van dit Keizerrijk. De hofschilder geloofde dat het onderwerp van een kunstwerk een moraal zou moeten bevatten. Schilderijen die nobele daden in het verleden weergeven, zouden de bevolking in het heden kunnen inspireren tot deugd en patriottisme. Deze deugd en patriottisme planten dan vervolgens de zaadjes voor de glorie van en de toewijding aan het vaderland.

Het schilderij dat in 1778 is geschilderd door Jacques-Louis David (1748-1825) heeft de titel 'De dood van Socrates'. Het kunstwerk bevindt zich tegenwoordig in het Metropolitan Museum of Art in New York. David poogde revolutionaire ideeën vorm te geven in zijn schilderijen. In het schilderij in kwestie is dat het zelfstandig denken, met Socrates als martelaar van het vrije woord.

Rechtszaak

Socrates stond in 399 voor Christus terecht voor twee misdaden. Hij stond terecht voor het bederven van de geest van de Atheense jeugd en wegens goddeloosheid. De Griekse filosoof wees namelijk het antropomorfisme van de traditionele Griekse religie van de hand. Hij ontkende namelijk het feit dat de Goden, net zoals mensen, foute en slechte daden konden plegen.

Tegen het verwijt dat Socrates de jeugd zou corrumperen, bracht hij in dat hij niemand ooit opzettelijk heeft gemanipuleerd. Iemand corrumperen zou het risico meebrengen dat men zelf gecorrumpeerd zal raken. Dit zou volgens hem niet logisch zijn, aangezien corruptie ongewenst is. Tegen het verwijt dat hij een atheïst zou zijn, bracht hij in dat er een verschil bestaat tussen atheïsme en het aanbidden van valse goden. Volgens Socrates was er sprake van een perfecte en wijze Godheid. Dit stond in contrast met de Griekse staatsreligie, die uitging van goden die gelijkenissen hadden met de mens. Socrates beweerde vervolgens dat hij een geschenk zou zijn aan de Atheners van de Godheid zelf, aangezien zijn daden de Atheners alleen maar van pas zou komen. Als men Socrates ter dood zou veroordelen, zouden de Atheners zelf de grootste verliezers zijn.

Socrates verdedigde zich tevergeefs en werd schuldig bevonden door een jury van honderden mannelijke Atheense burgers. Volgens het Atheense recht was de schuldige vrij om een lichtere straf dan de dood voor te stellen. Het was daarom in het voordeel van Socrates om een passende straf voor te stellen die adequaat genoeg was. De rechtbank zou dan een keuze moeten maken tussen de geëiste straf en de voorgestelde straf van de schuldige zelf. Het was gebruikelijk om bijvoorbeeld de stad te ontvluchten en in ballingschap te leven. Volgens Plato stelde Socrates ironisch voor dat hij primair gratis voedsel en huisvesting zou krijgen van de staat, voor zijn bevoezen diensten aan de stad. Subsidiair stelde

hij voor om als boete dertig Atheense minae (zilverstukken) te betalen. Deze straffen waren zo licht dat de rechtbank aanstoot nam aan de voorgestelde straffen. Hij werd dan ook ter dood veroordeeld door meer rechters dan degenen die hem in eerste instantie schuldig hadden bevonden.

Afgewezen ontsnapping

Na een vertraging door Atheense religieuze ceremonies, bracht Socrates zijn laatste nacht door in de gevangenis. Zijn vrienden bezochten hem en gaven hem een kans om te ontsnappen, maar dit wees hij af. Het was vrij uniek voor een gevangene om zijn doodvonnis te aanvaarden en de bittere gifbeker zonder verzet leeg te drinken. Socrates wilde niet ingaan op het aanbod van zijn vrienden om te ontsnappen, hoewel dat destijds vrij gebruikelijk was. De wijsgeer koos ervoor in de stad te blijven, omdat hij zijn gesprekken voerde in en ten dienste van de stad Athene. Wanneer diezelfde stad en haar gemeenschap zijn gedrag veroordeelde, dan was Socrates ook bereid de uiterste consequenties daarvan

te aanvaarden.

De dood van Socrates

In het schilderij ziet de oplettende kijker een oudere Socrates die gekleed is in een wit gewaad en overeind zit in bed. Hij reikt naar de gifbeker, terwijl hij met zijn andere hand gebaart in de lucht. Dit geeft blijk van het feit dat hij nog steeds zijn studenten aan het onderwijzen is. Hij is omringd door studenten van verschillende leeftijden, die allemaal enige vorm van emotie tonen. Dit in tegenstelling tot Socrates, die kalm is afgebeeld. De hoge man die hem de beker overhandigt kijkt de andere kant op, met zijn hand voor zijn gezicht. Men ziet Crito voor Socrates zitten terwijl hij aandachtig luistert naar zijn compagnon. Plato zit aan het eind van het bed, met zijn rug gekeerd naar Socrates. Hij zit voorovergebogen en kijkt naar zijn schoot. Op de trap in de achtergrond kijkt de eerder weggestuurde Xantippe, de vrouw van Socrates, somber terug naar haar echtgenoot.

David gebruikt bepaalde kleuren om emotie aan te tonen. Hoe roder de kleding van de studenten en vrienden van Socrates, hoe meer emotie er wordt geuit. De mannen die in het schilderij geen emotie tonen, Socrates en Plato, zijn de enige die een wit gewaad dragen.

Vlakbij zijn rechervoet liggen de boeien waarvan Socrates is verlost. Men zou dit kunnen zien als een symbool van de Verlichting, waarin de zelfdenkende mens zich bevrijdde van de opgelegde autoriteit en traditie.

De oplettende kijker valt mogelijk nog iets op als hij kijkt naar de het schilderij. De aandacht wordt gelijk getrokken door Socrates. Dit heeft alles te maken met de compositie. Men kan een aantal driehoeken construeren tussen de man die Socrates de gifbeker overhandigt, Plato, Crito en Socrates hemzelf. Al deze driehoeken hebben dan ook Socrates als middelpunt. Hierdoor wordt alle aandacht door hem getrokken.

In tegenstelling tot wat de schilderij doet lijken, was Plato tamelijk jong op de laatste dag van zijn meester. Het schilderij zou daarom zomaar een flashback kunnen zijn uit Plato zijn herinneringen, waarin hij de dood van Socrates voor zich ziet. Naast Plato liggen perkamentrollen. Het zou goed kunnen dat Plato bezig is met het schrijven van de Phaedo, een dialoog waarin Plato vertelt hoe de laatste dag van Socrates' leven verlopen is.

Het is beter onrecht te ondergaan dan te begaan

Socrates voorzag ongetwijfeld de gevolgen van zijn voorstel omtrent zijn eigen straf. Het is dan ook duidelijk dat hij niet de wens had om de doodstraf te ontlopen. Dit bracht namelijk inherent met zich mee dat zijn schuld voor een gedeelte zou worden bewezen. Socrates wilde nog liever onrecht ondergaan,

dan dat hij zelf onrecht zou hebben begaan. Zo poogde Jacques-Louis David te illustreren dat de mens, net zoals de nobele Socrates, zonder aarzeling voor rechtvaardigheid moet blijven pleiten, tot het bittere einde.

Bibliografie

Boers z.d.

E. Boers, 'De dood van Socrates een schilderij', hetnieuwetrivium.nl, z.d..

De Nanteuil 1990

L. De Nanteuil, 'Jacques-Louis David', New York: Harry N. Abrams Inc 1990.

Johnson 1993

D. Johnson, 'Jacques-Louis David: Art in Metamorphosis.' Princeton: Princeton University Press 1993.

Kleiner 2016

F. Kleiner, 'Gardner's Art Through the Ages', Boston: Cengage Learning Inc 2016.

Lee 1999

S. Lee, 'David', London: Phaidon Press 1999.

MacGregor 2001

L. MacGregor, 'Socrates, God and Piety', Aporia 2001.

May 2000

H. May, 'On Socrates', Belmont: Wadsworth/Thomson Learning 2000.

Ober 2010

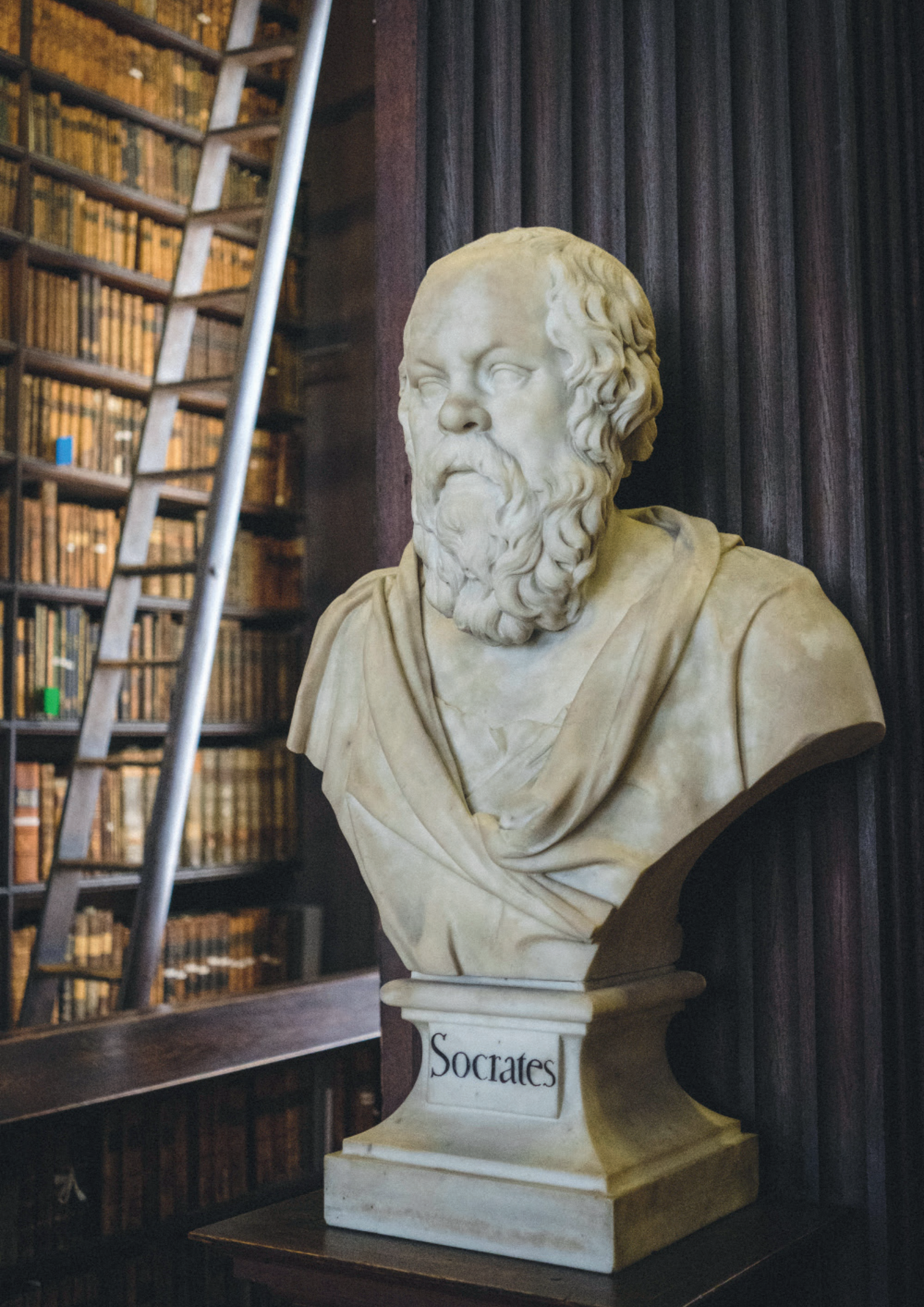
J. Ober, 'Socrates and Democratic Athens', in: Donald R. Morrison e.a.. The Cambridge Companion to Socrates, Cambridge: Cambridge University Press.

Robbesom 2020

D. Robbesom, 'Socrates (469-399 v.Chr.) – De vader van de filosofie', historiek.nl, 27 april 2020.

Russell 2004

B. Russell, 'A History of Western Philosophy', Oxfordshire: Taylor & Francis Ltd 2004.

Socrates

IN DE SCHOENEN VAN RACHEL POWWER

Door: Renate Koopmans

Als rechtenstudenten weten we inmiddels een heleboel over advocaten, rechters en juristen. Wat kun je eigenlijk nog meer doen nadat je je studie Rechtsgeleerdheid hebt afgerond? In onze vaste rubriek “In de schoenen van...” schetsen we een beeld van iemand met een minder standaard beroep dat je na de studie Rechtsgeleerdheid kunt uitoefenen. Hierdoor hopen we een breder beeld te schetsen van de beroepsmogelijkheden van een net afgestudeerde jurist. Deze week stappen we in de schoenen van Rachel Pouwer, Sirius alumna en werkzaam bij NPO Cultuur en NPO Radio 4.

Rachel Pouwer was één jaar lang kandidaat-notaris bij De Brauw Blackstone Westbroek toen ze besepte dat het leven als kandidaat-notaris, niet háár droom was. Het voelde alsof ze niet haar eigen droom aan het leven was, maar die van iemand anders. Ze besloot het roer om te gooien, stopte als jurist en ging parttime aan de slag als manager in het Pro Bono Committee van De Brauw. Daarnaast ging ze haar grote droom najagen: werken in de kunst- en cultuursector. Inmiddels is ze content creator, (kunst)vlogger en redacteur bij NPO Cultuur, en online redacteur bij NPO Radio 4. In een openhartig interview vertelt zij uitgebreid over haar loopbaan.

Waarom heb je de overstap gemaakt van de Zuidas naar de kunst- en cultuursector?

‘Ik ben aan het begin van mijn tienerjaren begonnen met modellenwerk. De modellenwereld is een onzekere wereld. Toen ik eenmaal mijn studiekeuze moest maken, heb ik verscheidene open dagen bijgewoond; van de kunstacademie tot Nederlandse taal en cultuur. Uiteindelijk heb ik toch de keuze gemaakt om me aan te melden voor het Utrecht Law College. Ik heb genoten

van de studie aan het ULC. Ik haalde veel voldoening uit contact met de inspirerende docenten, het analytische denken en het juridische spel. Toch besepte ik bij de Brauw dat in het recht niet echt mijn liefde en passie zit, ook al ben ik er toevallig wel goed in. De zakelijke wereld is niet de wereld waar mijn hart sneller van gaat kloppen. Dat doet het wel van kunst en cultuur. Het is een keuze die - eigenlijk - altijd al in me zat, maar ik heb me er lang tegen verzet. Ik kon er niet echt omheen.’

Waar komt jouw interesse in de media, kunst en muziek vandaan?

‘Ik kom uit een heel cultureel gezin. Mijn ouders hebben elkaar ook ontmoet bij de radio:

mijn vader als muzikant en mijn moeder als redacteur bij KRO-NCRV. Er klonk altijd muziek en met een studio aan huis waren er altijd muzikanten over de vloer. Zodoende heeft kunst en cultuur ook altijd een centrale rol gespeeld in mijn opvoeding. Ik ging van kleins af aan naar ballet, concerten en toneel. Kunst- en cultuur is altijd een vanzelfsprekend onderdeel geweest van mijn leven.

Hoe ben jij redacteur bij NPO Radio 4 en kunstvlogger van NPO Cultuur geworden? Welke stappen heb je gezet?

‘Ik ging voor mijn eigen volgers op Instagram voor de lol kunstvlogs gaan maken: stories met uitleg over een kunstenaar of kunstwerk. Dat was eerst heel spannend en out of my comfort zone, maar toch deed ik het elke dag. Zo werd ik er steeds beter in. Al snel werd ik benaderd omroep NTR met de vraag of ik de kunstvlogs voor de Instagram van NPO Cultuur wilde gaan maken, en zo ben ik in de functie gerold. Eerst freelance en ad hoc, daarna structureel in loondienst. Datzelfde gebeurde bij NPO Radio 4, waarin ik voor omroep NTR vlogs en content maak over klassieke muziek. Voor beide functies stond een vacature open, waar ik op werd gewezen. Ik heb dus wel gewoon motivatiebrieven geschreven en een sollicitatiegesprekken gevoerd.’

Hoe ziet jouw ideale werkdag eruit?

‘Ik begin de dag rond 07.30u met een wandeling. Vervolgens ga ik naar yoga. Dan begint mijn werkdag om 12u in een koffietentje met een laptop. Ik stuur daar mails, schrijf voorstellen, denk na over items. Dat is gedeeltelijk praktisch, productioneel werk, maar dus ook creatief en schrijven, luisteren, kijken, brainstormen. Rond 14.30u ga ik weer eventjes wat frisse lucht scheppen. Dan ga ik rond

15.30u een uur of anderhalf uur aan de slag om een item te filmen, editten en klaarzetten voor bijvoorbeeld de Instagram van NPO Cultuur. Rond 17u ga ik naar Het Concertgebouw en ben ik bij de repetities van het orkest. Daar maak ik dan een item over, wat diezelfde avond nog online gaat. Het concert begint vervolgens rond 20u. Idealiter ga ik dan ‘s avonds nog een glas wijn drinken met een vriendin of iemand die ook bij het concert aanwezig was om even na te praten en de dag af te sluiten. Mijn ideale werkdag bestaat dus uit zowel een beetje dromen, brainstormen en creativiteit, afgewisseld met dingen maken. En de pauzes tussendoor zijn onmisbaar – ik wil niet continu aan het werk zijn.’

Wat vind je het leukste aan jouw werk nu?

‘Dat ik bezig kan zijn met iets waarmee mijn dag sowieso al gevuld is, vind ik heerlijk. Het voelt dus niet als werk. Verder vind ik het creatieve en zelfstandige ontzettend leuk. Ik krijg heel veel ruimte en vrijheid om te maken wat ik wil. Soms is dat zwemmen en veel zelf doen, maar dat vind ik heel leuk. Die manier van werken past heel goed bij mij. Tevens vind ik het ook heel leuk dat mensen die van nature niet in aanraking komen met kunst en cultuur, een soort eerste indruk te geven van de kunst- en cultuursector.’

Wat vind je het minst leuk aan je werk?

‘Standaard ingeplande lange redactievergaderingen terwijl er niets bijzonders te bespreken is, vind ik verschrikkelijk. We vergaderen namelijk elke dinsdag om 11u, terwijl dat soms niet nodig is. Verder stoor ik me aan de onzekerheid van inkomen in de culturele sector. Dat er geen tot weinig vaste contracten zijn, bijvoorbeeld. Omroepen en culturele instellingen hebben structureel te weinig geld, dus ze besparen zoveel mogelijk op zaken als de ontslagvergoeding en bieden dus zo min

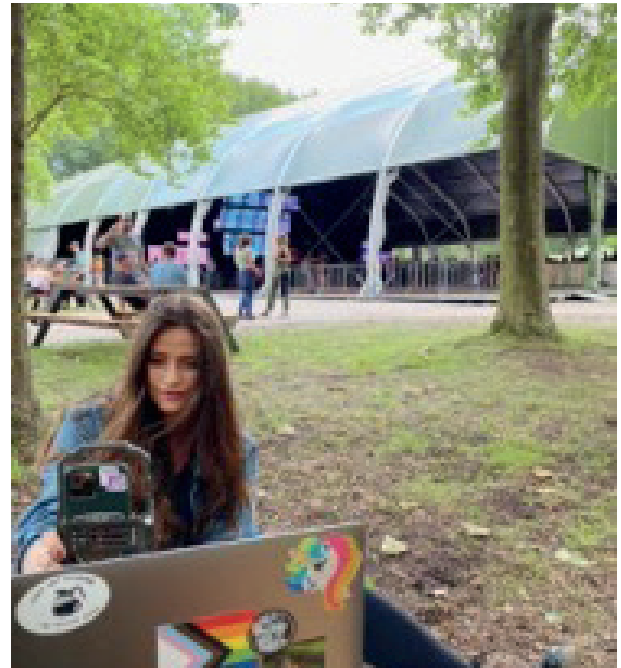
mogelijk vaste contracten aan. Je voelt daarvoor onzekerheid binnen het team. Iedereen is heel hard aan het werk omdat niemand eruit wil vliegen. Dat werkt niet fijn. Op de Zuidas is die zekerheid en veiligheid veel beter geregeld, zodat mensen ook gewoon een huis kunnen kopen. Dat mis ik dan ook aan het werk in de culturele sector.'

Waar zie je jezelf over vijf jaar/hoop je jezelf over vijf jaar te zien?

'Ik ben presentatrice van NPO Radio 4, en daar heb ik heel veel zin in. Maar wie weet, misschien heb ik over drie jaar weer een ander plan heb en dat vind ik ook goed. Pin mij nergens op vast. Ik sta het mezelf namelijk toe om groot te dromen, maar ook om mijn dromen weer aan te passen indien ik van gedachten verander. Die vrijheid vind ik heerlijk.'

Wat zou je de huidige Sirii willen meegeven?

'Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan. Durf groot te dromen en soms enge dingen te doen. Enge dingen horen, als ik voor mezelf spreek, heel erg bij groei. Enge en andere dingen doen en niet de gebaande paden bewandelen, werkt voor mij heel goed en daar zit het goud dan ook in.'

CARRIÈRE IN MEDIALAND

Door: Tessa Schijvens

Ilse Rood (22) woont samen met haar vriend en kat in Amsterdam. Op dit moment werkt ze als sales- en recruitment adviseur en als producer bij Mediastages. Daarnaast runt ze samen met haar partner, Giovanni, het bedrijf Colorful Visions waar zij videoproducties maken voor verschillende merken zoals Malibu, ALISON B, Ministerie van Defensie, BeNow en Habtic. In de jaren hiervoor heeft ze gewerkt bij Talpa en IDTV als redacteur en producer. Tijdens haar loopbaan heeft ze veel te maken met kunst en creativiteit. In dit artikel zal de invloed die kunst op haar leven heeft duidelijk worden.

De eerste stappen in de wereld van de media

Na de middelbare school heeft Ilse de mbo-opleiding mediaredactie gevolgd aan het Mediacollege in Amsterdam. Vroeger wilde ze hoofdredacteur van de Amerikaanse Vogue worden. Om die droom te verwezenlijken had ze mbo-diploma nodig waarmee ze uiteindelijk de opleiding Journalistiek kon volgen. Tijdens de opleiding mediaredactie kwam ze erachter dat haar interesse niet bij het schrijven van teksten, maar bij het productie- en redactiewerk in de televisiewereld lag. “Ik kreeg de kans om stage te lopen bij Talpa, wat voor mij echt een sprong in het diepe was, maar waar ik enorm veel van heb geleerd. Mijn stageperiode bij Talpa was een van de redenen waardoor ik wist dat ik de media in wilde. Na mijn stage heb ik nog een jaar gewerkt aan freelance opdrachten.”

Nadat ze haar mbo-diploma op zak had, is ze begonnen met de hbo-opleiding journalistiek. In haar eerste jaar van die opleiding, is ze benaderd door IDTV of ze daar wilde werken als producer voor het programma Atlas. Toen dacht ze bij zichzelf: “Ik kan nu vier jaar een opleiding volgen en solliciteren op dezelfde functie die ik nu krijg aangeboden, of ik kan gelijk gaan werken.” In de media is ervaring erg belangrijk en een opleiding geeft dan ook

niet de garantie dat je aan een baan komt.

Dit was voor haar doorslaggevend om met de opleiding te stoppen en aan de slag te gaan bij IDTV. IDTV is een Nederlandse productie-maatschappij die verhalen vertelt in de vorm van programma's, films en online formats.

Mediastages

Na een half jaar bij IDTV was Ilse op zoek naar meer uitdaging en dus besloot ze op zoek te gaan naar een andere baan. Deze nieuwe baan heeft ze gevonden bij Mediastages.

“Ik werk nu op een andere manier met de media. Mediastages is een platform waar stagevacatures worden aangeboden uit de creatieve sector. Daarnaast organiseren wij evenementen waar bedrijven en studenten samenkomen. Deze baan past ontzettend goed bij me omdat geen een dag hetzelfde is en ik veel verantwoordelijkheden krijg.”

Haar dagen kunnen erg uiteenlopen, maar er zijn bepaalde werkzaamheden die elke dag terugkomen. Zo houdt ze elke dag haar eigen mail, de algemene mail, de whatsapp gesprekken en de sollicitaties in de gaten. Daarnaast is een belangrijke taak binnen haar functie het opzetten van samenwerkingen met bedrijven. Toch verschillen haar werkzaamheden elke dag. “Ik geef op sommige dagen voorlichtingen bij opleidingen over stagelopen, maar op andere dagen houd ik mij juist meer bezig met de contracten en de uitbetalingen. In de tussentijd zet ik ook veel vacatures uit en help ik studenten bij het vinden van een stage.”

Colourful Visions

Sinds kort hebben Ilse en haar partner een eigen productiebedrijf: Colorful Visions. Dit bezorgt haar veel nieuwe uitdagingen en kansen. Het bedrijf loopt erg goed en haar vriend werkt ondertussen al fulltime in het bedrijf. Dat zou Ilse in de toekomst ook graag willen doen. Haar werkzaamheden voor Colorful Visions zijn erg uiteenlopend, maar momenteel is ze druk met het opzetten van samenwerkingen. Daarnaast plant ze op dit moment een social campagne in en staat ze binnenkort op een shoot als producer. Tijdens haar werk bij Colorful Visions kan ze haar creativiteit de vrije loop laten. “In mijn pr werkzaamheden voor Colorful Visions komt veel van mijn creativiteit naar boven, omdat je bijvoorbeeld een social media campagne van a tot z moet opzetten. Het is dan aan jou om

alles te bedenken.”

Bij Colorful Visions maken Ilse en haar vriend voornamelijk videoproducties voor verschillende merken. “Het bedenken van een format voor een video ligt voor mij erg dicht bij het maken van kunst. Je begint vanuit het niets en je ideeën en creativiteit zorgen er dan voor dat er vervolgens gehele video's of tv-programma's ontstaan. Kunst is voor mij iets wat iemand heeft bedacht en dat je kunt zien of aanraken, maar het hoeft geen vaste vorm te hebben. Zo kan het een muurschildering zijn, maar ook een AI-ontwerp of een film van David Lynch. Het hoeft bij kunst niet altijd duidelijk te zijn wat de ontwerper/bedenker er mee heeft bedoeld omdat je dan je eigen fantasie los kunt laten gaan. Dat is iets wat wij binnen ons bedrijf ook elke dag kunnen doen.”

GASTARTIKEL

Door: Nadine van de Sande

Dit jaar zijn wereldberoemde en zeer gewaardeerde kunstwerken stelselmatig het doelwit van klimaatactivisten, die verband zien tussen deze schilderijen en de problemen in de wereld. Zo konden de Zonnebloemen van Van Gogh zich niet verweren tegen een tomatensoep-uit-blikaanval, en proefde Mona Lisa voor het eerst in vijfhonderdjaar de smaak van chipolatataart. Deze aanval getuigde van een geraffineerde voorbereiding: de dader, een jonge man, nam het zekere voor het onzekere en had zich bij binnenkomst op Donald Duck-achtige wijze verkleed als oude vrouw in rolstoel. Hij rolde zijn stoel door de drukte van het Pavillon Denon en sprong plots op. Voor Mona Lisa zich realiseerde wat er aan de hand was, werd zij publiekelijk te schande gemaakt met een taart vol zoet- en kleurstoffen, die in schrijnend contrast stond met de subtiliteit die zij uitstraalt.

Deze actie deed denken aan het taartincident met Pim Fortuyn, zo'n twintig jaar geleden. Niet omdat Mona Lisa ook werd verweten dat zij aanzette tot haat en racisme, of omdat men huiverig was voor haar aan terrein winnende machtspositie, maar omdat ze net als Pim haar rug recht hield en bleef glimlachen. Ze heeft wel voor hetere vuren gestaan; een zuuraanval in 1956 en een heet kopje thee in 2009 gingen de taart al voor. Ze zou het dan ook tegenover haar vele bewonderaars niet kunnen maken om ineens een traan te laten. De activist zou daarentegen geen betere reactie kunnen krijgen dan een traan van Mona Lisa. Maar ze verroerde geen vin.

QUEEN ELIZABETH II AD 2000 THIS GREAT COURT CELEBRATES

Charmed lives in Greece
Ghika, Craxton, Leigh Fermor
18 April - 10 July 2011

Rodin and the art of ancient Greece
18 April - 10 July 2011

The Wilson Family

The Wilson Family

and let thy feet
millenniums hence
be set in midst of knowledge

IN THE SPOTLIGHT: KUNSTROOF

Door: Nienke van der Heijden en Emma Remans

Recentelijk zijn in de media verschillende berichten te vinden over schilderijen van Vermeer, Van Gogh of Monet die besmeurd worden door activisten. Zij vragen hiermee aandacht voor de dreigende klimaatcrisis. Hoewel de kunst dan nog achter de besmeurde glasplaat zit, voelt men toch een bedreiging van de kunst en de museummedewerkers. Echter, bij een gewapende diefstal van een museum ligt het veiligheidsrisico een stuk hoger. Kunstroof is een misdaad die Henk B klaarblijkelijk enige tijd bezighoudt. In 2002 is hij veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf voor de diefstal van twee Van Gogh's. Zijn les lijkt hij daarna niet geleerd te hebben. 20 jaar later wordt hem namelijk weer vier jaar gevangenisstraf opgelegd, dit keer voor het stelen van een Monet. In dit artikel zullen deze twee zaken van Henk B worden uiteengezet en de opmerkelijke overeenkomsten of verschillen worden behandeld.

Henk B in 2002

Op 7 december 2002 is Henk B, in samenwerking met Octave B, erin geslaagd om de schilderijen 'Zeegezicht bij Scheveningen' en 'Het uitgaan van de Hervormde Kerk te Nueneen' te stelen uit het Van Gogh museum in Amsterdam. De mannen hebben een ladder tegen het raam gezet, het raam gebroken met twee hamers, elk een schilderij gepakt en weer door het raam naar buiten gestapt om te vluchten met de buit.

In de rechtbank waren beide mannen reeds bekend, maar enkel voor 'kleinere' diefstallen waarbij computers en afstandsbedieningen werden gestolen. De diefstal van twee schilderijen uit het Van Gogh museum is toch beduidend van een ander kaliber en vereist een andere aanpak dan enkel het 'onklaar maken' van het alarmsysteem. De rechtbank te Amsterdam heeft het dan ook bewezen verklaard dat de verdachten deze diefstal hebben volbracht. De verdediging heeft gepoogd met verschillende verweren deze einduitspraak te voorkomen. Zo was op camerabeelden te zien dat de verdachten een muts of een pet droegen, die later zijn teruggevonden in het museum. Door hun advocaten is aangevoerd

dat deze hoofddekseis opzettelijk zouden zijn achtergelaten door de waarlijke verdachten, om zo het onderzoek naar de diefstal te frustreren. Maar wanneer er dan in de hoofddekseis DNA-sporen zijn aangetroffen van beide verdachten, wordt het toch ingewikkeld om te bewijzen dat zij niet de hoofddekseis dragende personen op het camerabeeld zijn. Toch verweerden de verdachten zich ook tegen dit bewijsmiddel door te stellen dat vanwege onzorgvuldig handelen het risico op contaminatie te groot is geweest. Nu wordt over het algemeen weinig waarde gehecht aan DNA als bewijsmateriaal, maar in dit geval besloot de rechtbank dat het DNA-materiaal kan dienen als bewijs in deze zaak. Bovendien probeerde Henk B. zich ook te verweren met de stelling dat het onmogelijk is dat hij een inbraak heeft gepleegd, omdat hij rond die tijd last had van een polsbleesure. Functie-onderzoek door een expert heeft bewezen dat hier geen sprake van was en kort voor 7 december heeft hij zich tevens schuldig gemaakt aan andere diefstallen. Vervolgens heeft de rechtbank ook gesprekken tussen Henk B. en Octave B. afgetapt, waaruit blijkt dat zij in maart 2004 wachtten op de opbrengst van de diefstal, maar dat deze vertraging op had ge-

lopen. Dit zijn hoge geldbedragen die uiteindelijk toch blijken te zijn ontvangen. De rechtbank heeft namelijk een verandering aangetoond in het uitgavenpatroon van Henk B, dat zeer extensief is geworden. Hij heeft reizen naar Thailand, Eurodisney Parijs, Ibiza en de Dominicaanse Republiek gemaakt en heeft tevens aan zijn vrienden grote getalen aan cash geschonken. Bovendien heeft hij ook Daytona- en Yachtmaster-horloges van Rolex aangeschaft, waarvan de prijzen kunnen variëren van €18.000 tot €48.000.

Gezien al deze bewijsmiddelen en de gefaalde verweren, veroordeelt de rechtbank uiteindelijk Henk B. tot 4 jaar en Octave B. tot 4 jaar en 6 maanden aan onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Dit verschil in straf wordt verklaard door andere misdaden voorafgaand aan de overval. De extensieve strafbladen van beide verdachten en het eenduidige bewijs leiden samen aldus tot dit oordeel. De rechtbank spreekt van 'een inbraak die vanwege zijn brutaliteit en vanwege het onderwerp van de roof als uitzonderlijk moet worden beschouwd'. Niet enkel de financiële waarde, maar tevens de kwalificatie van deze schilderijen als Nederlands cultureel erfgoed dragen bij aan de ernst van de zaak. Daarbij worden de Stichting Vincent van Gogh en het

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap als benadeelde partijen genoemd van deze diefstal. Deze instanties zijn namelijk officieel eigenaar van deze schilderijen.

De schilderijen die in 2002 gestolen waren, zijn sinds maart 2017 weer te zien in het Van Gogh museum, waarmee de rust bleek weder gekeerd. Echter, dit moment is niet waar Henk B afhaakte. Op 15 augustus 2021, bijna 20 jaar na de eerste kunstroof, sloeg hij opnieuw toe.

Henk B in 2021

Midden op de dag tracht Henk B namelijk een Monet te stelen. Het schilderij genaamd De voorzaan en de Westerhem is een topstuk van het Zaanse museum en heeft een waarde van 1,2 miljoen euro. Henk B probeerde dit niet in zijn eentje; met nog een ander probeerden hij de Monet te stelen. Nadat ze het schilderij van de muur hadden getrokken, namen ze het mee naar buiten. Hier zorgde een omstander ervoor dat het schilderij niet meer in handen van de rovers was, dit al terwijl de rovers schoten losten. Een maand na de mislukte roof meldde Henk B zich bij de politie.

De advocaat van Henk B vindt dat er sprake is van een poging tot diefstal (art 45 Sr); hier is de rechtbank het niet mee eens. Volgens de

rechtbank is er namelijk sprake van een voltooide diefstal (art. 310 Sr) aangezien het schilderij al van de muur was gehaald en uit het museum was meegenomen. Ook de onbeschaamdheid van de diefstal speelt volgens de rechtbank mee; de roof was bij klare dag en de rovers losten zonder pardon schoten af. Dit laatste leidde tot angst bij de omstanders en bij de medewerkers.

In de rechtbank zorgde een verklaring van Henk B voor de nodige opschudding. Hij verklaarde namelijk dat hij gedwongen werd de roof te plegen. Henk B had geldproblemen sinds de corona crisis. Na een mislukte drugsdeal, waarin hij naar eigen zeggen is opgelicht, had hij een schuld van €12.000. Na het afwijzen van vele verzoeken tot het roven van kunst, sloeg Henk B toch om nadat criminelen zijn zoon bedreigde.

De officier van justitie geeft aan deze verklaring niet als de waarheid te beschouwen. Het feit dat het een maand duurde voordat Henk B zich meldde, in combinatie met het niet willen verklaren welke criminelen hem bedreigden, zorgen hier voor. Het verhaal van Henk B is simpelweg niet te bewijzen en daarom doet dit niets af aan de kunstroof, aldus de officier. De rechtbank sluit zich hierbij aan.

Bij het bepalen van de strafmaat is het volgens de rechtbank tevens relevant dat Henk B al meerdere delicten op zijn strafblad had staan; de hiervoor uitgewerkte kunstroof is bijzonder bepalend. De rechtbank vindt een gevangenisstraf van vier jaar op zijn plaats. Naast die gevangenisstraf moet de verdachte een eerder opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf van 45 dagen uitzitten, omdat hij dit feit binnen de proeftijd heeft begaan.

Vergelijking

Van alle diefstallen die Henk B heeft gepleegd kun je zeker stellen dat deze twee het meest spraakmakend zijn. Een groot verschil tussen beide zaken is dat het in de eerste zaak wél gelukt is de schilderijen mee te nemen en dat dit in de tweede zaak verhinderd werd door een omstander. Dit verschil leidt zoals te lezen niet tot een andere strafmaat. In de eerste zaak werd Henk B vier jaar opgelegd en in de tweede zaak wederom vier jaar. De rechtbank is hierin dus consistent.

Wat opvalt is dat in beiden zaken mee speelt dat er al eerdere misdaden gepleegd zijn door Henk B en dat Henk B hier dan ook niet van geleerd lijkt te hebben. Dit zorgt voor een hogere straf.

Gelukkig zijn de schilderijen ‘Zeegezicht bij Scheveningen’ en ‘Het uitgaan van de Hervormde Kerk te Nuenen’ weer te bewonderen in het Van Gogh museum. De gestolen Monet was na de roof aan enige restauratie toe, want deze was tijdens de roof beschadigd. Nu dit gebeurd is, is ook De voorzaan en de Westerhem weer zichtbaar voor publiek.

Bronnen

Dit zijn de mannen achter de Van Gogh-roof, (online).

Celstraffen voor schilderijenroof uit Van Gogh museum, (online).

Uitspraak ECLI:NL:RBAMS:2004:AQ5391 LJV AQ5391, Rechtbank Amsterdam, 13/127085-03.

Henk B. vier jaar de cel in voor kunstroof Zaans Museum, (online).

Vier jaar gevangenisstraf voor diefstal schilderij Monet uit Zaans Museum, (online).

CULTUUR & MEDIA

Door: de gehele OpRecht redactie

Elke editie zoeken wij met veel zorg voor jullie onze luister-, kijk- en doetips bij elkaar zodat jullie je niet hoeven te vervelen tussen het studeren door. We hebben twee podcasts, twee films, twee series en twee uitjes gevonden die het zeker waard zijn om eens te bekijken. Een aantal tips sluiten aan bij het onderwerp van de editie: namelijk recht & kunst.

TWEE PODCASTS

Klassieke mysteries

Voorspelde Mozart zijn eigen dood? Waarom werd Haydn postuum onthoofd? En werd Beethoven vergiftigd? In deze podcastserie gaan Rebecca van der Weijde en Ab Nieuwdorp op zoek naar de intrigerende en spannende verhalen rondom het leven en vooral de dood van klassieke componisten.

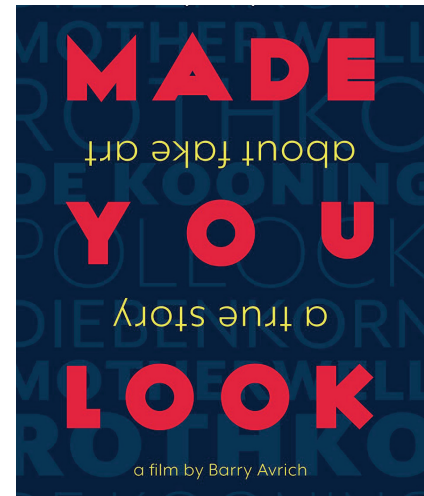
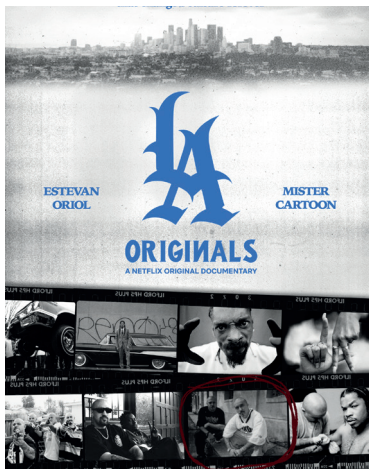
Kunstmaffia

Een podcast serie over roof, vervalsing en zwendel in de internationale Kunst- en Antiekwereld.

TWEE AMERIKAANSE FILMS

Made You Look

A True Story About Fake Art (te bekijken via Netflix): een vrouw stapt een galerie in New York in met een collectie onbekende meesterwerken. Zo begint dit verhaal over hebzucht in de kunstwereld, moedwil en peperduur bedrog.

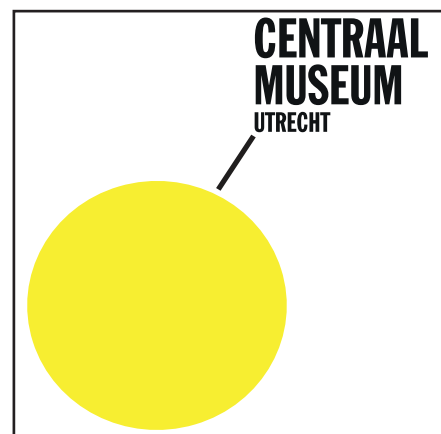
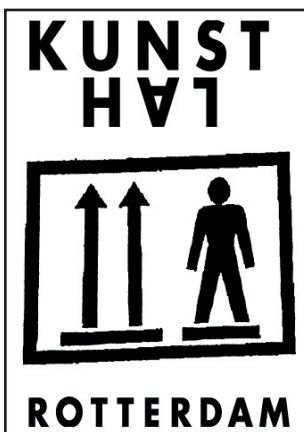
LA Originals (te bekijken via Netflix)

Een rijke geschiedenisles voor hiphop-heads, lowrider-liefhebbers en tattoo-enthousiastelingen en verteld een inspirerend verhaal over twee creatieve krachten die zich door niemand laten stoppen.

TWEE UITJES

Centraal Museum in Utrecht

Voor schilderijen van echte klassiekers zoals Vincent van Gogh en Piet Mondriaan. Als student kom je hier voor de helft van de gewone prijs (€6,50)!

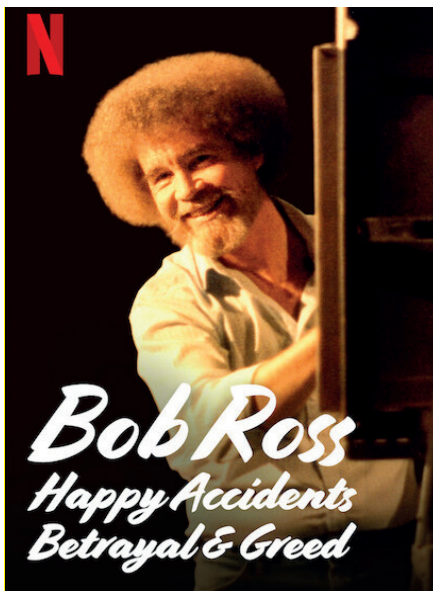
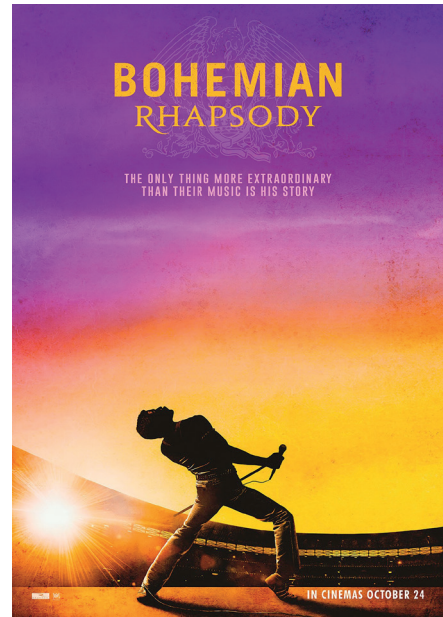
De Kunsthal Rotterdam

Een expositie van een van 's werelds meest intensieve fashion fotografen: Tim Walker (1970).

TWEE FILMS

Bohemian Rhapsody (te bekijken via Netflix en Disney+)

Een biografische film over een van 's werelds meest populaire rockbands: Queen. Deze ruim twee uur durende film vertelt het verhaal van Freddy Mercury en zijn band. Van hun eerste optreden als Smile en hun constante tegenslagen, tot aan het welbekende optreden bij Live Aid. Een combinatie van een inspirerend verhaal, adembenemende cinematografie en de prachtige muziek van Queen maken van deze film een groot succes.

Bob Ross Happy Accidents, Betrayal & Greed (te bekijken via Netflix)

Deze intrigerende documentaire over de kunstenaar en kunstdocent Bob Ross geeft een bijzondere kijk in het leven van de vrolijke en kalme Ross en al hetgeen na zijn dood afspeelde. Contracten die hij voor zijn dood getekend had, gaven zijn zakenpartners de kans om verder te gaan met het verkopen van zijn kunst na zijn dood; en daar voelen velen de gevolgen van!

CINEMA

CENTRAL

CINEMA

WELCOMING
GREAT DISCO
ON THE
WEL OFF
AND SO

WELCOME TO
CENTRAL
Opening Times
Monday - Friday 10am - 11pm
Saturday 10am - 11pm
The Box Office is open
from 10am to 10pm

SCREENS 3-7
1&2
BAR

WAREHOUSE
CENTRAL

TABLE

SIRIUS XVIII